

3 - Sisak-Moslavina distrikt

Sisak-Moslavina Amt er et kroatisk amt i det østlige Centrale Kroatien og sydvestlige Slavonien.

Det er opkaldt efter byen Sisak og regionen Moslavina lige over floden Sava. Ifølge folketællingen i 2021 er den beboet af 141.000 mennesker.

Dette amt indeholder den gamle romerske by Siscia - nutidens Sisak.

Siscia var den største by i regionen dengang, en pannonsk hovedstad, sandsynligvis på grund af sin position på sammenløbet af Kupa og Sava floderne.

Byens skytshelgen er dens første kristne biskop, St. Kvirin, som blev tortureret og næsten dræbt under Diocletians forfølgelse af kristne.

Legenden siger, at de bandt ham til en møllesten og kastede ham i en flod, men han befriede sig fra vægten, undslap og fortsatte med at prædike sin tro.

Byen kan have mistet betydning med et imperiums fald, men den genvandt den hurtigt nok med fremkomsten af en anden. Sisak blev berømt for afgørende kampe mellem europæiske hære og de osmanniske tyrkere.

Især slaget i 1593, da den osmanniske hær først led et stort nederlag. Forbuddet Toma Bakač Erdedi, der førte forsvaret i denne kamp, blev berømt i hele Europa.

I dag har Sisak den største kroatisk metallurgiske fabrik (støttet af Universitetet i Zagrebs fakultet for metallurgi også i byen) og det største olieraffinaderi.

Disse er kombineret med de petrokemiske faciliteter i den nærliggende by Kutina, hvoraf den første registrerede omtale var i 1256 af kong Béla IV.

Moslavina er nok den mest maleriske del af dette amt, med naturparken Lonjsko polje nær floderne [Lonja](#), [Ilova](#) og [Pakra](#).

Dette amt strækker sig også langt mod syd og grænser op til Bosnien. I denne sydlige del af amtet kan man finde den lille by Topusko, som kan prale af en af de kurbade, der er typiske for det centrale Kroatien, selvom dennes anciennitet skiller sig ud, fordi den går tilbage til den neolitiske alder.

Sisak-Moslavina Amt grænser op til Karlovac Amt i vest, Zagreb Amt i nord, Bjelovar-Bilogora Amt og Požega-Slavonien Amt i nordøst og Brod-Posavina Amt i øst.

Sisak-Moslavina distriktet har følgende større byer. Hvis du vil læse mere om de enkelte byer, kan du trykke på byen og følge linket:

- [Byen Sisak \(amtssæde\)](#)
- [Byen Glina](#)
- [Byen Hrvatska Kostajnica](#)
- [Byen Kutina](#)
- [Byen Novska](#)
- [Byen Petrinja](#)
- [Byen Popovača](#)

Byen Sisak

Sisak også kendt under andre alternative navne, er en by i det centrale Kroatien, der spænder over sammenløbet af [Kupa](#), [Sava](#) og [Odra](#) floder, 57 km (35 mi) sydøst for den kroatiske hovedstad Zagreb, og anses normalt for at være, hvor Posavina (Sava-bassin) begynder, med en højde på 99 m.

Byens samlede befolkning i 2011 var 47.768, hvoraf 33.322 bor i bybyen (Naselje).

Sisak er det administrative centrum for Sisak-Moslavina Amt, Kroatiens største flodhavn og et centrum for flodskibsfartsindustrien (Dunavski Lloyd).

Det ligger på D36 statsvejen og Zagreb-Sisak-Novska jernbanen.

Sisak er et regionalt økonomisk, kulturelt og historisk centrum. Det største olieraffinaderi i Kroatien ligger her.

Før den tilhørte Romerriget, som gav det det latinske navn Siscia, var regionen keltisk og illyrisk, og byen hed Segestica eller Segesta.

Siscia beskrives af romerske forfattere som en stor by i den sydlige del af Øvre Pannonien, på den sydlige bred af [Savus](#), på en ø dannet af denne flod og to andre, [Colapis](#) og [Odra](#), en kanal gravet af [Tiberius](#), der fuldender øen. Det var på den store vej fra [Aemona](#) til [Sirmium](#).

Ifølge Plinius tilhørte navnet Segestica kun øen, og byen blev kaldt Siscia, mens Strabo siger, at Siscia var et fort i nærheden af Segestica. Hvis dette var tilfældet, må det antages, at fortet og byen efterfølgende blev forenet som ét sted.

Siscia var fra første færd en stærkt befæstet by, og efter erobringen af Tiberius, i Augustus regeringstid, blev det et af de vigtigste steder i Pannonien.

Fra at være på to sejlbare floder, udførte den ikke kun betydelig handel, men blev det centrale punkt, hvorfra Augustus og Tiberius fortsatte deres foretagender mod pannonerne og illyrierne.

Tiberius gjorde meget for at udvide og forskønne byen, som allerede på den tid synes at være blevet gjort til koloni, for Plinius nævner den som sådan: På Septimius Severus' tid modtog den friske kolonister, hvorfra den i indskrifter kaldes *oberst Septimia Siscia*.

Byen indeholdt en kejserlig mønt, der producerede mønter under en række kejsere mellem 262 og 383 e.Kr.

Den kristne martyr Quirinus af Sescia, antaget som den første biskop i bispedømmet Sescia, blev tortureret og næsten dræbt under Diocletians forfølgelse af kristne.

Legenden siger, at de bandt ham til en møllesten og kastede ham i en flod, men han befriede sig fra vægten, undslap og fortsatte med at prædike sin tro.

I dag er han skytshelgen for Sisak.

Da Diocletian delte Pannonien i fire provinser, blev Siscia hovedstad i Pannonia Savia, den sydvestlige, for hvilken Siscia indeholdt statskassen. Samtidig var det stationen for den lille flåde, der blev holdt på Savus. Siscia bevarede sin betydning, indtil Sirmium begyndte at stige, for i takt med at Sirmium steg, sank Siscia og faldt.

Braslav af Nedre Pannonien regerede fra Sisak, indtil han blev dræbt i den ungarske invasion ca. 898. Ifølge *Historia Salonitana* genvandt hertug Tomislav det kort efter.

Den trekantede fæstning fra det 16. århundrede i den gamle bydel, velbevaret og omdannet til det indfødte museum, er den vigtigste destination for enhver turist.

Fæstningen er berømt for sejren for de fælles styrker af kroater, østrigere og carniolans (slovenere) over osmannerne i 1593, kendt som slaget ved Sisak.

Det var et af de tidlige betydelige nederlag for den hidtil uovervindelige osmanniske hær på europæisk territorium. Den kroatiske Ban Thomas Erdődy, der førte forsvaret i denne kamp, blev berømt i hele Europa.

Det barokke palads *Mali Kaptol*, klassicisten *Veliki Kaptol*, mursten *Stari mest* ("Gamle Bro") over Kupa og den etnologiske park er de hyppigst besøgte vartegn.

I slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede var Sisak en distriktshovedstad i Zagreb Amt i Kongeriget Kroatien-Slavonien.

Fra 1929 til 1939 var Sisak en del af Sava Banovina og fra 1939 til 1941 af Banovina i Kroatien inden for Kongeriget Jugoslavien.

Under Anden Verdenskrig blev Sisak-børnenes koncentrationslejr oprettet af den kroatiske Akse Ustaše-regering for serbiske, jødiske og romanske børn. Det anslås, at 1.160-1.600 børn mistede livet i lejren.

Den 22. juni 1941, den dag Tyskland invaderede Sovjetunionen, blev Sisak People's Liberation Partisan Detachment, også kendt som 1st Sisak Partisan Detachment, dannet af det forbudte kroatiske kommunistparti i Brezovica-skoven, nær Sisak.

Det var den første partisan væbnede antifascistiske modstandsenhed dannet i det besatte Jugoslavien efter invasionen af Jugoslavien af aksemagterne i april 1941.

Det havde 79 medlemmer, hovedsageligt kroater med undtagelse af en bemærkelsesværdig serbisk kvinde, Nada Dimić, og blev kommanderet af en kroat, Vladimir Janjić-Capo.

Med udbruddet af den kroatiske uafhængighedskrig i 1991 forblev Sisak i regeringens hænder, mens territoriet mod syd blev kontrolleret af oprørske serbere.

Under krigen beskød de serbiske styrker ofte byen og forårsagede snesevis af civile tab og omfattende skader på byens industri.

Ifølge Amnesty International blev serbiske civile i Sisak og de omkringliggende områder udsat for bortførelser, drab, overfald og trusler med mindst 33 dræbte mellem 1991 og 1992, mens lokale menneskerettighedsaktivister i Kroatien hævder, at over 100 serbiske beboere i Sisak-regionen blev dræbt under hele krigen. Frontlinjen bevægede sig dramatisk østpå som følge af Operation Storm (1995), hvilket effektivt sluttede krigen.

Sisak led meget skade under jordskælvet i Petrinja i 2020.

Byen, der ligger cirka 20 km (12 mi) nordøst for epicentret, rapporterede skader på hospitalet samt rådhuset og forskellige kirker.

De fleste af skaderne blev påført gamle bygninger i centrum af byen. Tidlige tal anslår imidlertid, at 700 til 1.000 hjem blev beskadiget i Sisak og nærliggende landsbyer.

Hovederhvervene er landbrug, jernholdig metallurgi (jernværker), kemikalier, læder (fodtøj), tekstiler og fødevarerforarbejdningsanlæg (mejeriprodukter, alkoholholdige drikkevarer), byggematerialer, råolieraffinaderi og termisk kraft.

Sisak har den største metallurgiske fabrik og det største olieraffineri i Kroatien. Sisak har mange rige mineralske kilder (kurbade) med helbredende egenskaber i temperaturområdet fra 42 til 54 ° C (108 til 129 ° F).

Byen er vært for Universitetet i Zagrebs fakultet for metallurgi.

Sports- og rekreative faciliteter i byen og omgivelserne omfatter hovedsageligt vandet og alluviale sletter en offentlig strand på Kupa.

Alle floder (*Kupa, Odra, Sava*) med deres bagvand tilbyder fiskerimuligheder.

Der er jagtmarker i regionerne Turopolje og Posavina.

Sisak er udgangspunktet for sightseeingture til naturparken Lonjsko Polje (Lonja-flodens mark).

Byen Glina

Byen er bl.a. kendt som "Byen for den kroatiske nationalsang", på grund af det faktum, at Josip Runjanin komponerede nationalsangen i Glina.

Byen fremmes med succes i hele Kroatien og Europa af majoretter "Glinska Banice" og består af 69 bosættelser.

Glina ligger i midten af [floden Glina med](#) samme navn mellem Zrinska Gora og Pokuplje.

Det administrative område af byen Glina strækker sig fra Kupa-floden i nord til Bosnien-Hercegovina i syd, der omfatter den vestlige Zrinski predgorje, Glina-flodsletten og den sydlige del af den centrale Pokupska-slette.

Størstedelen af befolkningen bor i byen Glina og dens omgivelser og resten i de frugtbare sletter Pokuplje og Glina, mens de meget lidt beboede er Zrinskobrje.

Udtrykket Glina, som er knyttet til rummet i den nuværende Glina, blev først nævnt den 1. juni 1284 i dokumentet fra Zagreb Capitol, som også er det første skriftlige dokument om Glina.

Glina blev genopbygget efter befrielsen fra tyrkerne, hovedsageligt i det 18. århundrede, af de kroatiske forbudsmyndigheder og kroatiske bosættere fra Gorski Kotar.

I Glina tjente det senere kroatiske forbud Josip Jelačić, og det menes, at den senere kroatiske hymne "Our Beautiful Homeland" blev iscenesat i den.

Den 4. september 1737 var det kroatiske parlament i session i Glina, i området omkring den tidligere lokale fæstning.

Under den store serbiske aggression gjorde en indoktrineret del af den serbiske flertalsbefolkning i Glina kommune (ca. 1500 mennesker) oprør mod Republikken Kroatien, og den 28. september 1990 udførte han et ubevæbnet angreb på politistationen i Indenrigsministeriet i Republikken Kroatien i Glina og plyndrede en stor mængde våben og ammunition fra stationens lager.

I området Glina fandt de første store væbnede træfninger sted i begyndelsen af sommeren 1991 under optrapningen af den store serbiske aggression mod Republikken Kroatien, alt sammen i anledning af dets uafhængighed fra SFR Jugoslavien.

Den 26. juni fulgte det første væbnede angreb på den lokale politistation i Kroatiens indenrigsministerium.

En måned senere, den 26. juli, angreb serbiske oprørere og nogle medlemmer af JNA pansrede enhed, der havde været stationeret i Glina for anden gang siden 26. juni, væbnet politistationen i Kroatiens indenrigsministerium og det civile område Jukinac - den nordøstlige forstad Glina beliggende langs vejen til Petrinja, som indtil da var fri, fordi den var beskyttet af det

kroatiske politi (en enhed fra Bjelovar), og hvis indbyggere var loyale og fredelige borgere, hovedsageligt kroater.

Enhederne i Indenrigsministeriet i Republikken Kroatien og ZNG, som måtte trække sig tilbage foran aggressorerne, tillod flertallet af kroater fra Glina (herunder Jukinac) at søge tilflugt i Donji og Gornji Viduševac, landsbyer nord for Glina, der dengang var frie.

Derefter blev Glina fuldstændig kontrolleret af JNA og oprørerne - for det meste Chetniks. Derefter ødelagde JNA-tropper mere end 40 kroatiske huse i Jukinac. De resterende lerkroater og kroater fra det nærmeste lerlandskab (Maj-regionen og landsbyen Joshevica i maj-regionen, landsbyen Skela) samt andre ikke-serbere blev for det meste forvist af aggressorerne (store serbere) og tog mange til deres lejre, hvor de blev tortureret.

Radikaliserede lerserbere fra Glina kommune efter deres "folkeafstemning" i maj 1991. En sådan forestilling om lerkommunalt rum var et dække for dem at erobre ("befri) lerområde helt til Kupa-floden, som også blev ledsaget af mange forbrydelser mod indbyggerne der, næsten en løsrivelse af kroater (Glinsko Novo Selo, Stankovački kraj, Bučička kraj).

Ved besættelse og dybest set ved etnisk udrensning af lerkommuneområdet helt til Kupa-floden i oktober 1991 blev området i Glina kommune reelt et frafaldent kroatisk territorium.

I sammensætningen i slutningen af 1991 blev den såkaldte Republika Srpska Krajina (og undertiden serbio-jugoslavisk integration) kommunen Glina forblev indtil august 1995, da den blev befriet af den kroatiske hær,

I alt 396 civile og kroatiske forsvarere i Glina-området mistede livet under hjemlandskrigen.

Kommunen Glina blev befriet under Operation Storm. Den kroatiske hær, der rykkede frem fra Kupa-floden, gik ind i byen Glina den 6. august 1995 om aftenen.

Jordskælv nær Petrinja i 2020 var på størrelsesorden 6,4 M_w og 6,2 M_L ramte Sisak-Moslavina County tirsdag den 29. december 2020 med et epicenter 3 km sydvest for byen Petrinja.

Der var ingen dødsfald i Glina, samt området Majska Poljane, men ingen bygninger blev efterladt ubeskadiget.

Glina-massakrerne

Under Anden Verdenskrig var Glina en del af den uafhængige stat Kroatien oprettet af akse-magterne som følge af invasionen af Jugoslavien.

Der var to store Ustashe massakrer på serbere i Glina i 1941.

Om natten den 11. maj arresterede Ustaše mandlige serbere over seksten år, uanset erhverv eller klasse.

Mændene blev først fængslet i et lille holdeområde i en tidligere gendarmeriebygning, derefter natten til den 12. maj blev de bundet parvis, læsset i lastbiler og ført til en stor grav, hvor de blev dræbt, primært med våben.

Historikeren Slavko Goldstein skriver, at "mindre end fire hundrede, men bestemt højere end tre hundrede" blev dræbt i alt.

En anden massakre fandt sted den 30. juli - 2. august, da 700 serbere blev samlet under trussel om tvungen konvertering og henrettet i den lokale serbisk-ortodokse kirke.

Datoerne såvel som antallet af ofre i denne massakre er omstridt i kilder. Ifølge italienske rapporter blev i alt mere end 18.000 serbere dræbt i distriktet Glina under krigen.

De jugoslaviske partisaner angreb Glina og Hrastovica i slutningen af november 1943. Stillingen blev besat af den nazistiske hær med støtte fra den danske 11. Partisanerne befriede og gik ind i byen den 11. januar 1944.

Byen Hrvatska Kostajnica

Hrvatska Kostajnica ofte bare Kostajnica, er en lille by i det centrale Kroatien. Det ligger ved Una-floden i Sisak-Moslavina Amt, syd for Petrinja og Sisak og over floden fra Bosanska Kostajnica i Bosnien-Hercegovina.

Kostajnica blev første gang nævnt i dokumentet af tempelriddere fra 1240.

Dette år bruges som officielt fødselsår for denne historiske by. Dets navn er afledt af ordet *ko-stanj* ("kastanje"), da de nærliggende bakker omkring Una-floden er dækket af skove af kastanjetræer.

Tidspunktet for den første bosættelse er ukendt, men byen ligger på meget vigtige romerske veje, der blev brugt til transport af salt og bomuld. Da romerske veje blev fusioneret i nærheden af byen, menes det, at bosættelsen dateres meget tidligere end det første skriftlige dokument, der er kendt i dag.

Byens placering ligner meget byen fra gamle romerske dokumenter kendt som "Oeneum". Fem romerske milepæle var placeret i byen, der går tilbage til det 3. århundrede e.Kr.

I løbet af det 13. og 14. århundrede blev Kostajnica en befæstning (kaštel), der blev bygget som en beskyttelse mod det invaderende osmanniske imperium.

Ejerne af befæstningen var medlemmer af adelsfamilierne Lipovečki, Tot, Frankopan, Benvenjud og endelig Zrinski, så slottet er i dag også kendt som Zrinski slot).

Andre forter, der eksisterede i den periode, var i de omkringliggende landsbyer Komogovina, Svinica og Prevršac. Derefter var kommandør af Hrvatska Kostajnica prins og hertug Luke Novosel af Transleithania (Huset Novosel) (Kroatien og Slavonien del).

Den osmanniske offensiv i 1537 mod Kostajnica og Dubica endte med osmannisk nederlag i et slag nær Jasenovac.

De erobrede ikke desto mindre Dubica i 1538 og gennemførte angreb i Kostajnica-området i 1539, idet de ikke erobrede nogen af forterne, men forårsagede omfattende ødelæggelse.

Forsøg på at erobre Kostajnica blev gentaget i 1550 og 1552.

Endelig erobrede den osmanniske hær, ledet af Malkoč-beg, i 1556 Kostajnica efter en en-dags belejring.

Efter at have erobret byen investerede osmannerne kraftigt i at opretholde befæstningerne og beholdt et stærkt militært kontingent, hvilket gjorde Kostajnica - sammen med Bihać - til deres vigtigste højborg i området.

I de følgende årtier var Kostajnica et udgangspunkt for osmanniske offensive operationer. Det knusende osmanniske nederlag i slaget ved Sisak i 1593 markerede imidlertid vendepunktet i den igangværende konflikt, hvorefter Kostajnica ikke længere var sikker på generobring.

I 1596 endte et velorganiseret forsøg fra generalerne Sigismund Herberstein og Juraj Lenković med 6.000 tropper i fiasko. Angriberne stødte på stærkt befæstede defensive stillinger og - uden artilleri og modtog nyheder om indkommende osmanniske forstærkninger - besluttede at trække sig tilbage.

Raids i 1624 og 1651 havde igen succes med at sprede de osmanniske tropper, men undlod at erobre fæstningen.

Kostajnica blev endelig taget i 1688 af hæren af Louis William, markgreve af Baden-Baden sluttede sig til tropperne ledet af ban Nikola Erdödy. Den angribende styrke, udstyret med 15 kanoner, var i stand til at nå strategiske positioner omkring den osmanniske fæstning uden at støde på betydelig modstand. På operationens tredje dag greb de fæstningen efter et artilleriangreb.

I begyndelsen af det 18. århundrede åbnes to skoler i byen. Den ene skole blev drevet af den katolske missionskirke "St. Antun Padovinski", mens den anden skole blev drevet som en serbisk offentlig skole.

Kostajnica er kendt for sine naturlige kilder som Varoški Bunar, Mrzlenac, Tekija, Pekinac, Paunovac, Angelovac og Tutulovac.

Det mest populære Tekija har indgraveret et tegn (drikke bror, portion blev givet til dig af gudens nåde) "Pi brate iz Božje milosti dat ti je napitak."

I slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede var Kostajnica en distriktshovedstad i Zagreb Amt i Kongeriget Kroatien-Slavonien.

Under Anden Verdenskrig blev byen besat af aksetropper og blev inkluderet i Pavelićs uafhængige stat Kroatien (NDH).

Det fascistiske Ustashe-regime begik folkemordet på serberne og Holocaust. Mellem den 29. og 17. juli 1941 blev 280 serbere dræbt og smidt i gruber nær Kostajnica. Byen blev bombet af amerikanske styrker den 30. maj 1944.

Kostajnica led meget under den kroatiske uafhængighedskrig.

En stor del af den kroatiske befolkning blev fordrevet eller dræbt af oprørsserbere i 1991, og byen blev indlemmet i Republikken Serbisk Krajina.

Huse og bygninger tilhørende kroater blev brændt og plyndret, herunder barokkirken, den middelalderlige apoteker og det franciskanske kloster fra det attende århundrede.

Det eneste stykke af byens kulturarv tilbage var slottet ved floden bygget af Frankopans.

Kostajnica blev sat tilbage i kroatisk kontrol efter militære sejre af hæren i august 1995, og den kroatiske befolkning, der blev udvist, begyndte langsomt at vende tilbage.

Byen Kutina

Kutina er en by i det centrale Kroatien, og den største bosættelse i den kuperede region Moslavina, i Sisak-Moslavina Amt. Selve byen har 13.735 indbyggere (2011), mens den samlede kommunale befolkning er 22.760.

Bosættelsen af Kutina blev først nævnt i de historiske optegnelser i 1256.

Det er det industrielle centrum i regionen med petrokemisk industri - Petrokemija d.d., produktion af elektroniske komponenter - SELK d.d. og en række mindre iværksætterier.

Der er en lang massemedietradition i Kutina, med Moslavački liste [lokal avis] og Radio Moslavina [lokal radiostation]. Det oprindelige hovedkvarter for Nezavisna Televizija (NeT), en regional kommerciel tv-station, blev stationeret i Voloder nær Kutina.

Kutina er kendt for sin aktive ungdomsscene og den alternative orienterede klub Baraka.

Hovedattraktionerne er naturparken Lonjsko polje, den barokke fæstningskirke Saint Mary of the Snow, gamle træhuse kaldet Trijem (eng. Porch) eller Čardak, bakker i Moslavina med ruiner af middelalderlige "burgs".

Lonjsko Polje er det største beskyttede vådområde i både Kroatien og hele Donau-bassinet. Det dækker et areal på 505,6 kvadratkilometer (195,2 sq mi), der strækker sig langs floden Sava fra områderne øst for Sisak, den nedre løb af floden Lonja, som den er opkaldt efter, til områderne vest for Nova Gradiška, langs løbet af floden Veliki Strug.

Området Lonjsko Polje er udpeget som en naturpark (*park prirode*), et slags beskyttet område i Kroatien. Institutionen blev etableret i 1998, og den er baseret i landsbyen Jasenovac.

Ifølge kriterierne i EU's fugledirektiv er parken et vigtigt levested for fugle.

En særlig attraktion er [vinvejene i Moslavina](#), hvor en besøgende kan tage en slurk kroatisk og en regional ægte vin Škrlet (Skrlet).

I slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede var Kutina en distriktshovedstad i [Bjelovar-Križevci Amt](#) i [Kongeriget Kroatien-Slavonien](#).

Byen Novska

Novska er en by i Sisak-Moslavina Amt i Kroatien. Den ligger i den vestlige del af den historiske region Slavonien, mellem Kutina og Nova Gradiška, 94 km (58 mi) lineær afstand sydøst for hovedstaden Zagreb.

Før 1881 var Novska en del af det østrigske monarki (Kongeriget Kroatien-Slavonien efter kompromiset i 1867), i den slaviske militære grænse, Gradiskaner Regiment N °VIII. Mellem 1881 og 1918 i Požega Amt i Kongeriget.

Under den kroatisk uafhængighedskrig fandt to separate masse mord på serbiske civile sted i byen.

Den 21. november 1991 blev fire serbere tortureret og dræbt. Den 18. december 1991 blev fire serbere skudt, og det lykkedes den ene at overleve. I den første sag blev den kroatisk hæsoldat Damir Vida Raguž fundet skyldig i krigsforbrydelser i en dom i første instans og idømt 20 års fængsel, mens den anden anklagede, Željko Škledar, blev frikendt.

Dommen blev dog omstødt, og efter en ny retssag blev begge frifundet.

I den anden sag blev Željko Belina og Dejan Milić af Zagreb County Court idømt henholdsvis 10 og 9 års fængsel efter en højesterets omstødelse af en tidligere afgørelse.

De kroatisk jernbanelinjer M103, M104 og M105 er forbundet med hinanden på Novska bane-gård.

De er alle og motorvej A3, der kører syd for byen, en del af den paneuropæiske korridor X.

Novska er kendt for sin stålalbuefabrik, Metaflex.

Byen ligger i den fjerne østlige del for Sisak-Moslavina County.

Fra den kroatisk-bosnisk-hercegovinske grænse ved Jasenovac / Donja Gradina og dermed også fra Sava Novska er omkring 12 km væk.

De nærmeste større byer er Sisak, Kutina, Nova Gradiška og i Bosnien Bosanska Gradiška.

Novska ligger ved vandløbene Novljančica og Veliki Strug i den sydlige del af byen.

I den nordlige del af byen er der også en stor skov med en kunstig sø ("Novljansko jezero"); Derudover er der en anden, mindre sø i Bročice, som er kendt for de mange lystfiskere og de mange turneringer.

Novska blev første gang nævnt i 1334 som "Bjelavina".

Kirken St. Demetrius blev bygget på det sted, hvor i dag står kirken St. Luke evangelisten. Dette blev første gang nævnt i 1489.

Indtil invasionen af tyrkiske tropper tilhørte det tidligere Novska-område grevinde Katarina Svetačka. Derefter blev Kristofor Svetački II en tyrkisk vasal.

Da han indså, at han ikke kunne beholde sine ejendele, overgav han sine fæstninger til sultanerne, herunder Novska, som familien havde bygget i 1532. Fæstningerne blev bygget på det tidspunkt for at beskytte sig mod tyrkiske tropper. Eksistensen af disse fæstninger er også at- testeret af Luka Ilić Oriovčanin. Det siges, at fæstningen stod syd for dagens *Radnička ulica*.

Novska-området var ejet af Svetački-familien i 450 år, det blev først registreret i 1231.

Under deres kampagne fangede tyrkerne den mest berømte befæstning, den største fæstning i området, Kraljeva Velika. Denne landsby ligger nu i nærheden af Lipovljani, 9 km fra Novska.

Novska var en del af Østrig-Ungarn indtil 1918. Siden 1881 tilhørte Novska Požega amt i det autonome kongerige Kroatien-Slavonien (på det tidspunkt også kaldet Poschegg tysk).

Efter Første Verdenskrig erklærede Kongeriget serbere, kroater og slovenere uafhængighed.

Byen Petrinja

Petrinja er en by i det centrale Kroatien nær Sisak i den historiske region Banovina. Det er administrativt placeret i Sisak-Moslavina County.

Den 29. december 2020 blev byen ramt af et kraftigt jordskælv med en styrke på 6,4. Mw, der forårsager betydelig skade på byen. Halvdelen af byen blev ødelagt under jordskælvet. Mindst 20 mennesker blev såret. En række efterskælv fortsatte med at ryste området, med 291 mindre rystelser registreret i løbet af de efterfølgende dage.

Fra 1929 til 1939 var Petrinja en del af Sava Banovina og fra 1939 til 1941 af Banovina i Kroatien inden for Kongeriget Jugoslavien.

Under Anden Verdenskrig, med oprettelsen af den såkaldte uafhængige stat Kroatien (en fascistisk marionetstat), var Petrinja og det omkringliggende område skueplads for forfølgelse af de serbiske, jødiske og roma-mindretal, men også for hård undertrykkelse af mange kroatiske antifascister i forbindelse med væbnet kamp mellem partisaner og lokale kollaboratører fra aksestyrkerne.

Nyere historie har været vidne til krigen i Kroatien, hvor mange mennesker (kroater først, derefter serberne i 1995) blev forvist fra deres hjemby Petrinja i perioden fra september 1991 til august 1995.

Selve byen har gennemgået alvorlige skader. Den 25. november 1991 sendte den serbiske borgmester i Petrinja Radovan Marković en besked til Željko Ražnatović om at få sine tropper ind i byen som en del af en "2. motoriseret bataljon" af 622.

Efter Operation Storm i 1995 er der rejst mange monumenter til minde om kroatiske krigshelte og ofre for krigen.

Ved genopbygningen og genopbygningen af deres by tog indbyggerne i Petrinja stor omhu af byens tradition ved at holde de gamle skikke i live, fejre katolske helligdage og organisere adskillige kulturelle, sociale og sportsbegivenheder.

Byens økonomi har været i stor tilbagegang de sidste 20 år. Stor virkning af krigen fra 1990'erne mærkes gennem opgivelse og affolkning af mange landsbyer og lukning af mange gårde, der plejede at levere lokale kødpakkeri Gavrilović og mejeriforarbejdningsvirksomheder fra andre byer.

Gavrilović er stadig den største virksomhed og arbejdsgiver i byen, der i øjeblikket beskæftiger omkring 800 arbejdere.

Andre bemærkelsesværdige industrier er savværker og trægulvfremstilling.

Den tidligere Finel-møbelfabrik ligger nu for det meste forladt, mens der er aktuelle planer om at aktivere en del af sin kapacitet til fremstilling af trægulve.

Den tidligere Ciglana murstensfabrik er nu omdannet til et stort savværk kaldet Nil-Ž og beskæftiger mere end 100 mennesker.

Små iværksættere er stadig underudviklede på grund af mangel på en færdig lille virksomhedszone. Det byejede agentur Poslovne Zone Petrinja har annonceret åbningen af en lille forretningszone i forstaden Mošćenica i de sidste mange år, men der er stadig ingen synlige resultater.

Små familielandbrug kaldet O.P.G. er blevet registreret af mange små landmænd, men kun få producerer i større mængder og er i stand til at tilbyde frisk eller forarbejdet kød, frugt, grøntsager, blomster og urter til markeder.

Manglen på lokal og national forvaltning af kooperative organisationer gør, at små landbrugere ikke er konkurrencedygtige nok i forhold til andre EU-producenter. Dette skyldes en iboende tro på, at kooperativer er en negativ arv fra den socialistiske æra før 1990 og ikke bør etableres igen, samtidig med at folk køber produkter produceret af stærke italienske, østrigske, franske og tyske kooperativer.

City plejede at have et lokalt transportfirma kaldet Slavijatrans, som drev lokale og regionale buslinjer og godstransport med en omfattende flåde af brændstof-, bulk- og stykgodsvogne.

På grund af dårlig ledelse og talrige tilfælde af korrupsion på den ene side og manglende retshåndhævelse inden for passagertransport overtog mange private taxaer passagertrafikken fra de mest rentable linjer, mens godstrafikken gradvist blev reduceret til kun få lastbiler fra en flåde på et par hundrede lastbiler. Nu sælges selskabet til et stort nationalt transporteret Čazmatrans og driver kun lokale passagerlinjer.

Efter befrielsen fra det osmanniske styre i slutningen af det 16. århundrede begyndte Petrinja at tiltrække håndværkere og købmænd, der hjalp med at udvikle byen. Der er fortsat en meget livlig tradition for potte og keramisk håndværk, som repræsenterer den vigtigste souvenirproduktion af de genstande, der er karakteristiske for dette område, alle lavet af ler af høj kvalitet.

Den vigtigste souvenir er "stucka", en ornamentet multi-use krukke lavet af ler, der er blevet et symbol på byen Petrinja.

Grundlaget for *Prva hrvatska tvornica salame, sušena mesa i masti* (første kroatiske salami, hærde kød og svinefabrik) blev sat i år 1792, nu udviklet til "Gavrilović" fabrikken, den vigtigste faktor for områdets økonomiske udvikling, kendt for kvaliteten af sine gastronomiske produkter.

Den første katolske sognekirke St. Lawrence blev først bygget i 1603, men på grund af tid og bygningstype blev en ny bygget i 1781 i senbarok -klassicistisk stil.

En statue af den kroatiske politiker Stjepan Radić blev lavet i Petrinja i 1929 af Mila Wood efter hans mord året før.

I 1936 blev statuen placeret på byens centrale plads, som blev opkaldt efter ham. I 1963 flyttede det kommunistiske regime statuen til en bypark.

I 1991 blev statuen beskadiget og kastet i en frugtplantage i en nærliggende landsby. Den blev først fundet i 1998, hvor den blev restaureret. I 1999 blev den restaureret til Petrinjas centrale plads og blev afsløret af den kroatiske kulturminister Božo Biškupić.

Byen Popovača

Popovača er en by i moslavina geografiske region. Administrativt er det en del af Sisak-Moslavina County. Byen har en befolkning på 11.905 (2011 folketælling), hvoraf 96% er etniske kroater.

Regionen har en betydelig mængde naturressourcer. Det er også hjemsted for en del af naturparken Lonjsko Polje, et vådområde, der i øjeblikket overvejes at blive et UNESCO World Heritage Site.

Regionen er hjemsted for virksomhederne Petrokemija og Selk, og over 6.000 mennesker i området er beskæftiget i elektronikindustrien.

I slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede var Popovača en del af Bjelovar-Križevci Amt i Kongeriget Kroatien-Slavonien.